
Minecraft – Vetřelci

CATHERYNNNE M. VALENTE

DÓM A DRAK

Fin seděl na temeni žlutého kopečka na samém okraji Telu. Žmoulal plod chorusu a sledoval nádvoří dole pod kopcem. Vybíhalo jako vyplazený jazyk od hlavní věže jedné z menších městských pagod. Nad ním v bezvětrné noci zplihle visely praporece. Dole pod ním nebylo nic než temnota.

Ovšem nešlo jen tak o nějaké nádvoří. Nad ním se klenul endový dóm.

Mo sem nahoru chodila nerada. *Když nás tam nechťejí, tak já je taky nechci*, říkávala pokaždé. A pak se zabrala do toho či onoho, aby o tom už nemusela víc mluvit. Jenže Fin si nedokázal pomoci. Moc rád se díval na další enderfragy, jak se v dómu učí, zápasí, hrají si, pouští se do soubojů, nacvičují, a dokonce se i mimo rámeček vyučování pronásledují a perou. Přicházel k nim natolik blízko, aby se s nimi mohl propojit a předešel tak nebezpečí, že by se stal úplně blbtekly (čili blbý a vzteklý, což bylo slovo, které si Fin sám vymyslel pro stav, v jakém se ocitali osamělí endermani); naopak zůstával dost daleko na to, aby ho nikdo nemohl odhánět. Tady se enderfragové cvičili v umění, jak přežít v Overworldu. Aby mohli sloužit Velkému chaosu. Bojovat s lidmi.

Fin svému dvojčeti tvrdil, že se o Overworld nezajímá. Protože dokázala vidět jeho myšlenky, musela to být pravda, jinak by ho mohla vyzvat na souboj. Ale nebyla to úplná pravda. Jen z větší části. Fin *nestál* o to, aby se dostal nahoru na to rozlehlé, jasné a teplé místo. Ale moc rád by cvičil s ostatními fragmenty v endovém dómu. Ovšem jediným smyslem endového dómu bylo připravovat mladé endermany k tomu, aby jednou vystoupili do Overworldu

a všechno, co tam najdou, rozmlátí na kousky. Představoval si sám sebe, jak s ostatními trénuje v endovém dómu: jak je nejlepší ze třídy, je mezi ostatními hodně populární a pořád má kolem sebe deset nebo i *dvacet* dalších fragmentů, s nimiž by si mohl popovídat pokaždé, když by připadl na dobrou myšlenku. Aby se jeho možnosti neomezovaly jen na dvojče a mrzutého shulkera, k němuž se každý večer vrací.

Dnes se cvičili v teleportaci. Prokmitávali sem a tam, mizeli z dohledu na špičku věže a pak zase zpátky. Skákali na další kopce kolem a odtud zpět na nádvoří. Sem, tam, kamkoli. *Kdybych to mohl dělat s nimi*, pomyslel si Fin, *tak bych v tom byl dobrý. Lepší než přinejmenším polovina z nich. Možná než tři čtvrtiny. Jo, určitě lepší než tři čtvrtiny.*

Dobrá, připouštěl v duchu, *tady* by se mu možná tak dobře nevedlo. Ale doma? Na jejich lodi? Tam dokázal mizet a zase se objevovat, jako když se míchá balíček karet. Eso, král, dáma, kluk. Příklad, žád, nákladový prostor, strážní koš. Žádný problém. Ale právě proto cítil, že potřebuje být s ostatními v endovém dómu. Aby se naučil dělat to takhle dobře všude, ne jenom tam, kde se cítil v bezpečí a pohodlí. To nebylo *fér*.

Někdy míval během teleportace pocit, jako by na cestě tam, kam se chtěl přenést, procházel dalšími místy. Jako by se svět nějak ztenčil, když jím prořázel, a přitom bylo pěkně vidět na další Endy, skoro stejné jako tento, ale... daleko mírnější, klidnější, kde bylo mnohem víc všeho dobrého a užitečného.

Fin by se na tahle zvláštní místa rád zeptal, ale neměl povolení účastnit se výcviku, takže neměl na koho se obrátit. Tahle nespravedlnost ho nepřijemně pálila.

Co ale působilo ještě palčivější bolest, *ostrou* bolest, bylo vědomí, že Fin a Mo jsou opravdu hodně chytří, oba dva stejně. Podle Finova názoru daleko chytřejší než průměrný enderman. Mo si myslela totéž. Dokud byli doma na lodi, nikdy nebyli blbteklí, přestože se zdržovali daleko od ostatních. No tak si představte, jak by museli být chytří, kdyby směli chodit do dómu s ostatními fragmenty! Endermani jsou ve skupinkách vždycky chytřejší, a čím početnější taková sešlost je, tím líp. Když jsou na tom Mo s Finem tak dobře, přestože se propojují jenom mezi sebou navzájem, tak spolu s dalšími deseti by dvojčata mohla být něco jako bohové. Jenže takovou příležitost nikdy nedostala.

Mo si ani v nejmenším nemyslela, že by potřebovali nějaký výcvik. Dokonce mu to i řekla zrovna toho dne ráno, když odcházel ven. No vlastně

ne ráno, protože nic takového tu nebylo. To je výraz z Overworldu. Kecy podle Řádu. Ale podle toho, jak intenzivně svítily křišťálové endové tyče, se dal čas rozdělovat na den a noc. Víceméně pravidelně totiž svítily nějakou dobu silněji a pak zase slaběji. Takže se daly brát jako určitá forma hodin. Pokud o to někdo stál. Jenže to zase trochu zavánělo rouhačstvím. Jako by se z Chaosu dělal Řád. Vyměřovat čas v bezčasém Endu bylo... nemravné. A proto vzrušující. Takže dvojčata si někdy dovolila chovat se nezbedně. Když křišťálové tyče zářily jasně, považovali to za ráno, a když se jejich jas ztlumil, brali to zase jako noc. Nikomu ovšem nikdy neřekli, že o něčem takovém vůbec přemýšlí.

Nemohou nás naučit nic, co už jsme se nenaučili sami, sdělila mu „ráno“ Mo myšlenkou. Umíme stavět, umíme si opatřit zásoby, dokážeme cestovat i bojovat, můžeme myslet stejně přímo a jasně jako je přímá a jasná cesta mezi domovem draka z Endu a vnějšími ostrovy. Mně se líbí život takový, jaký je. Nechápu, proč bychom na tom měli něco měnit. Sám jsi to předtím říkal. Nechceš odejít do Overworldu? No tak já nechci jít do dómu. Však víš, že jsme dvojčata. Jsme stejní, i když jsme rozdílní. Nemusíš chodit do toho pitomého endového dómu, aby ses naučil, jak se hezky posadit a bavit se.

Legrační na tom bylo, že to vlastně nemyslela vážně, a Fin to věděl. Ve skutečnosti se jí nelíbil život, jaký vedli. Mnohokrát ji přistihl, jak vyhlíží do prázdnoty a sní o něčem, o někom, o nějakém místě. Nikdy mu neřekla, co to je. A on se jí na to nevyptával. Pokud by na ni zatlačil, určitě by to zjistil. Stačilo by nahlédnout do těch zákoutí Moiny myslí, kterou nikomu neotevírala. To by však bylo hrubé, a kdyby něco podobného provedla ona jemu, nesl by to velice nelibě. A tak jí Fin ponechával její tajemství zrovna tak, jako ona ta jeho ponechávala zase jemu. Tak to bylo spravedlivé. I když si uvědomoval, že spravedlnost je svým způsobem také součástí Řádu. Na druhé straně bylo třeba tajemství chápat jako semínka Chaosu, a tak si řekl, že nakonec se to všechno nějak srovná. Tak či tak cítil, že Mo není úplně šťastná, přestože se to snaží předstírat. Jako její bratr to přece musel vědět.

Jejich jediným skutečným přítelem byl enderman jménem Kan, který vůbec nechápal Finovu zaujatost endovým dómem. *Nenávidím výcvik, říkal mu často. Moji ploditelé mě nutí, abych tam chodil každý den, ale je to nudné, pořád tam dochází k nějakému násilí a mě to bolí, když mě ostatní fragové tlučou. Naše cvičitelka Owari v jednom kuse mele o lidech a o Velkém chaosu, a já si celou dobu přeji, abych byl někde jinde, těšil se ze své*

hudby a nikdo do mě nebušil. Když si postěžuji, cvičitelka mi na to pokaždé řekne, že až zesílím, tak už mě to nebude bolet. Nebo že když budu rychlejší, tak mě nestihnou praštit. Ale já vůbec nechci být silnější nebo rychlejší. Já chci jen přesný opak nějakého ubližování. Ty máš obrovské štěstí, že nemusíš do toho mizerného domu chodit. Už mi nic nevykládej o tom, jak je to tam podle tebe skvělé. Nic o tom nevíš. Ale jestli ti to udělá radost, klidně tě párkrát pořádně tvrdě praštím.

Ani Fin se necítil moc šťastný. Připadal si prostě jako fragment bez ploditelů, sirotek, pro kterého nikde na světě není místo. Vnímal sám sebe jako zrůdu. Jenže on chtěl být normální. Rád by byl jako všichni ostatní. Proč by nemohl? A proč vlastně museli jeho ploditelé jít do toho pitomého Overworldu? Proč nemůže vést dobrý život, místo aby si pořád připadal jako osamělý odhozený odpaděk? Ovšem – takový pohled se samozřejmě nedal považovat za úplně objektivní. Život občas *byl* příjemný. A dospělí endermani se k němu nechovali krutě. Oni jen... nevěděli, co si s těmihle dvojčaty mají počít. Když se Fin a Mo vypravili do Telu pro zásoby nebo se podívat na slavnostní osvětlení při velkém svátku Endermas, kdy všichni endermani oslavovali zrození Velkého chaosu, krásu své země a sílu svých rodinných skupin, svých privátních Endů, chovali se k nim dospělí endermani celkem vládně. Jenže dvojčata nemohla Endermas slavit tak, jak by se slušelo. Když nemají svůj rodinný End, tak to prostě nejde. O tomto svátku nastával jediný den, kdy všichni endermani provozovali hudbu: ve velkých sdružených Endech společně zpívali jeden oslavný hymnus za druhým. Ale dvojčata i tak moc ráda pozorovala všechna ta úžasná světla. Z dálky. Zvenčí. Tak, jak pohlíželi na všechno ve svém světě.

Zdravím tě, Fine. Zdravím, Mo, mysleli si dospělí endermani pokaždé, když je viděli v ulicích. *Nebojíte se riskovat takhle osamocení po tom, jaké neštěstí postihlo vaše životy?*

Díky, že jste nám to připomněli, odsekl pokaždé Fin a obvykle je tím umlčel.

Teď už neschází mnoho času k oslavě dalšího Endermasu. Musí vymyslet něco extrovního, čím byl Mo a Kana a Morouse dostal.

Naráz se na trávníku vedle něho objevil dívčí enderfrag. Byla malá a podsaditá, nižší než Fin. Na černé pokožce jí prskaly výboje fialové energie. Otočila se a upřeně na něho zírala.

Když se někdo poprvé propojí s myšlenkami jiné osoby, vnímá obvykle něco přívětivého. Tento zážitek vypovídá mnohé o tom, s kým navazuje

myšlenkový kontakt. Připomíná to snímek duše toho druhého. Když se Fin podíval do mysli Mo, uvítal ho vřdycky obrázek jejich lodi. Dveře vedoucí do nákladového prostoru byly pokaždé otevřené a uvnitř viděl nashromážděnou spoustu pokladů a drobných tvorečků z celého Endu. Na jedné z pochodní dokonce trůnil malý dráček z Endu. Mo milovala zvířátka, i když ve skutečnosti neviděla nikdy žádné kromě draka z Endu, shulkerů a endermitů. Milionkrát však poslouchala, co dospělí povídali o prasatech, krávách a ovcích, o liškách a želvách a sépiích z Overworldu, a pak si představovala všechno, co o nich slyšela. Díky tomu její mysl připomínala domov plný šťastných tvorečků, kteří vypadali – ale zároveň vůbec nevypadali – téměř jako skutečná prasata a krávy, lišky a želvy a sépie. Když Fin nahlédl do Kanovy mysli, viděl tam noty roztančené do krásných spirál. Kan nesmírně miloval hudbu. Do své vlastní hlavy Fin pochopitelně nahlédnout nemohl, protože v ní žil. Ale Mo mu říkala, že je jako pěkná, přívětivá místnost naplněná otevřenými knihami, které leží na každém stole a židli, i na podlaze, a se spoustou per, kterými je možné do nich psát.

Když Fin nahlédl do mysli této endermanky, spatřil tam End, všechny ty ploditele a fragmenty a neploditele, jak stojí těsně při sobě, navzájem se objímají propletenými pažemi, až se nedá poznat, kde jeden končí a druhý začíná.

Uf. Ona byla ze všech *nejhorší*.

U Velkého chaosu, myslela jsem, že moje cesta vedla hodně daleko a byla hrozně rychlá, objevila se mu v mysli její myšlenka. Mám pocit, že tys to udělal úplně stejně, příteli. Vrátime se zpátky společně?

Dobrá práce, odpověděl Fin.

V nitru mu zaplápolala závist. Tahle malá endermanka se v nejbližší chvíli přenesla zpátky do endového dómu a on tady zůstane třet sám s napůl snědeným plodem chorusu. Vypadali podobně. Ale ve skutečnosti si nebyli podobní v ničem. Nebyli přáteli. A nikdy se jimi ani nemohli stát. To bylo zřejmé podle způsobu, jakým uvažovala, i ze všech těch pěkných formálních slov, která v duchu utvářela. Snažila se, aby její mysl působila jako myšlenky dospělých, těch velkých a vysokých endermanů s jejich elegantními telepatickými proslovy. A to jen proto, že chodila do dómu a dospělí ji měli rádi a nejspíš jí vyprávěli, že si vede dobře, když usiluje, aby se stala štíhlým zlým strojem, zadupávajícím v jednom kuse lidi do země. Nicméně tyhle libé myšlenky v ní dlouho nepřetrávají. V té chvíli byli hodně daleko od dómu. Propojení nevy-

drží. Fin měl s navazováním propojení na dálku spoustu zkušeností. Jinak to ani nebylo možné, když žil na okraji všeho. Ale ona v tom neměla vůbec žádnou praxi. Pokud zůstanou na místě sami dva déle než několik minut, její myšlenky se změní a budou vypadat nějak podobně: *Já silná. Ty blbý. A pak ho nejspíš uhodí a on bude muset uvážit, jestli poslouží Velkému chaosu, když jí tu ránu vrátí.*

Dopřej mi chvílku, pomyslela si mladá endermanka. Fin vnímal, jak se její mysl kroutí a vzdaluje se od té jeho. Ten pocit znal. Všichni normální fragmenti dělali totéž, když si uvědomili, co je Fin zač. Jeden z nich. Jeden z těch divných. Sirotek. Jeden z dvojčat, která nemají svůj rodinný End a žijí na rozbité lodi jako nějací shulkerové. Fin pocítil v zátylku mravenčení. Jako by ho tam bodaly jehličky a špendlíky, jako kdyby měl přeleženou nohu. Právě takový pocit se dostavoval, když nějaký enderman bezohledně šátral v jeho mysli.

Já tě neznám, pokračovala endermanka. Fina se to dotklo. Ty nepatříš do mé výcvikové skupiny. Proč jsi odešel z dómu? Kde máš své ploditele? Kde je tvůj rodinný End? Tady mezi těmi dunami je hodně osamělé místo. Teď je přece výuka instrukcí. A během výuky není dovoleno, abys byl sám. To nesmí žádný enderfrag.

Já můžu, pomyslel si Fin ostře. Mně je to dovoleno, a mému dvojčeti taky.

Malá endermanka přimhouřila fialové oči a pokoušela se v tom nějak vyznat. *Tohle nechápu.*

A už to přišlo. Myšlenky se jí začaly rozutíkávat. Je příliš dlouho pryč. Už velmi dlouho nebyla propojená. *Jmenuji se Fin. Moje dvojče je Mo. Ty jsi Koneka, že?*

Správně. Koneka pokývala hlavou. Jo. Koneka. Ale jak můžeš znát Koneku, když tebe Koneka nezná? Proč jsi tady venku sám a necvičíš společně s námi? Být sám je nebezpečné. Vrať se s Konekou zpátky.

Já nemám žádný rodinný End, vybafl na ni Fin. Nemám žádné ploditele! A protože nemám ploditele, shromáždění Endu rozhodlo, že já i moje dvojče musíme žít mimo a nemůžeme chodit do endového dómu s tebou a se všemi tvými šťastnými kamarádky. Protože nemáme rodinný End, nemůžeme být přece dost chytří na to, abychom si zasloužili výcvik. Tak nám to řekli.

Ach, pomyslela si Koneka.

„Ach“ – ano, to je přesné, vyslal k ní v myšlenkách Fin. Ale já stejně dokážu všechno to, co svedeš i ty. To uvidíš. Jednou. Když se nad tím zamyslíš,

tak já a moje dvojče jsme OPRAVDOVÝMI stvořeními Velkého chaosu. Rodinná společenství spíš patří k Řádu, ale toho si tady nikdo nevšímá. A já na rozdíl od tebe jsem svobodný.

Já už teď půjdu, pomyslela si Koneka zaskočeně. Nevím, co bych ti na to řekla. A tak půjdu.

Bezva, pomyslel si Fin a kopl do trsu trávy.

Půjdu.

No tak to udělej.

Jdu.

Jen běž.

Malý enderfrag na něho upřel zamračený pohled. *Jsi blbec*, pomyslela si Koneka zlomyslně.

A pak zmizela.

Fin vstal a udělal několik kroků k samotnému okraji travnatého ostrůvku. Po chvíli odhodil ovoce přes okraj. Už neměl hlad. Mladý enderman sledoval, jak se plod chorusu převaluje a otáčí a mizí v nicotě. *Ona je blbá*, pomyslel si. *Všichni jsou blbí. A vlastně je to jedno.*

Ale nebylo to jedno.

Samozřejmě že na tom záleželo.

Mo se usadila na vršku jednoho z vysokých obsidiánových pilířů na ústředním ostrově Endu. Zády se opírala o stříbrnou klíčku, která obklopovala blikající křišťálové plameny osvětlující okolí. Jako by byl za stříbrnou mřížkou uvězněn malý zářící měsíček.

Drak z Endu létal v kruzích kolem dokola. Velkými temnými křídly máchal nahoru a dolů, nahoru a dolů. Pracoval křídelními blánami pomaličku, jako by na to nemusel vynakládat žádnou námahu a létání bylo ještě snadnější než jen dřepět na zemi jako pecka. Mohutnou hranatou hlavu otáčel na jednu a zase na druhou stranu jako žralok a stále cosi hledal, něco, co nikdy nenajde. Mo si ani nedokázala představit, co by tak ohromný živočich mohl vůbec chtít. Co mu tak asi schází, že si to nemůže prostě jen vzít?

Vždycky po uplynutí určité doby drak přistál a chvíli se krčil na zemi, ale očividně z toho nebyl šťastný. Pokaždé zanedlouho těžkými rozmachy perutí zase vyletěl zpátky na černou oblohu a pokračoval v nekonečném kroužení.

Kdepak, objevila se jí v hlavě myšlenka draka z Endu, jako by ji někdo napsal na obrovský kus zářivě bílého papíru. Odpovídal na její otázku ještě dřív, než ji stačila zformulovat. Já se nikdy nenudím. Nestalo se mi to ani jednou za celou tu dlouhou, bouřlivou a drsnou dobu mé existence. Svou nudu jsem sežral už v době, kdy byly komety ještě mladé. Chutnala jako smrt.

Tak se to přece stalo! DE k ní promluvil. Zrovna k ní! K Mo! K bezvýznamné Mo! A řekl jí toho mnohem víc než třeba jen „poslyš!“ nebo „zdravím tě“. A právě teď tady Fin není. Někam si zalezl a úplně zbytečně zírá na endový dóm. Mo nezáleželo ani zbila na ostatních endermanech, kteří si zachovávali odstup a stanovili si pro sebe všelijaká pravidla. Jí záleželo jen na jejím dvojčeti, jejich kořisti, jejich kamarádovi a drakovi.

Přeložil Jan Mrlík